אבא

עבודת
בני
מצוה !!!

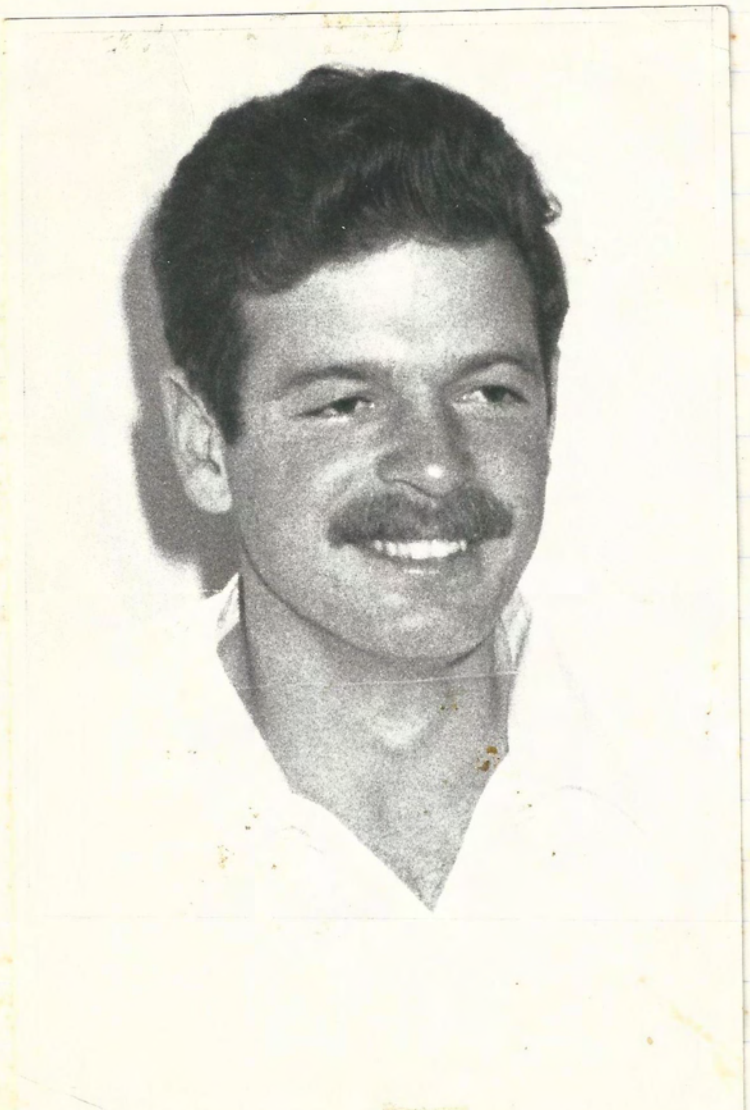

אבא / מאת יודפת גלעד !

יפה מאוד !

א

כשכל הילדים אומרים ומספרים,
על אבותיהם החזקים והגיבורים,
לי אין על מה לספר כי אבא שלי נהרג,
לי יש אבא אחר,
אבא שרק המחשבות עליו מספרות,
אבא שבמציאות אין אותו לראות,
אבא שמציץ מן התמונה,
אבא שמחייך בכל עת ועונה,
רגשותי מתפרצות בקיטורים,
וכן באורות וגבעים.

ב

הוא היה כה גבוה. מטר ושמונים,
לפי התמונות והסיפורים,
על פניו תמיד הקרינו החיוכים,
הוא עבד בלול וגם ברפת,
וכשקראו לו לעזרה ולמלחמה מטורפת,
הוא פשוט נפרד והלך,
הוא לא ידע שיותר לא יחזור,
הוא לא ידע שתישאר עליו תפילת היזכור,
ו...אני כמו כל הילדים - כמו כולם,
אבל... לי אין אבא בכל העולם.

תולדות חייו של אבי!

סבתי מרים וסבי אריה נולדו בהונגריה. סבי נולד בשנת 1915 וסבתי נולדה בשנת 1926
הם נשאו, ועלו לארץ ישראל בשנת 1948.
אבי דוד נולד בשנת 1948 בז' סיון. לאחר מכן נולדה אחותו מלכה בשנת 1952
ואחרון אחרון חביב נולד אהרון בשנת 1956.
אבי דוד גדל וחונך בקיבוץ הדתי טירת צבי, שם למד בביה"ס יסודי ותיכון ולאחר-מכן
בשנת 1966 התגייס לצבא!
במסלולו הצבאי עבר טירונות, קורס מ"כ, קורס קצינים, שנת קבע ולאחר-מכן חזר
לטירת-צבי ונישא לאימי רבקה בשנת 1971.
בשנת 1972 נולדתי אני. בשנת 1973 פרצה מלחמת יום כיפור ואבי דוד גויס כמפקד
פלוגת חרמש, ובמלחמה זו נהרג.

בחרתי בעבודת בני-מצוה לכתוב על אבי שנהרג וכל חיי שמעתי עליו סיפורים קטנים,
ראיתי תמונות, ושמעתי שמזכירים אותו בשיחות בני-המשפחה.
מאחר ולא זכיתי להכירו, רציתי לעשות את ההשתדלות להכירו בהזדמנות זו שניתנה לי, בעבודת
בני-מצוה. אני מקוה שלאחר שאגמור עבודה זאת, אכיר יותר את אבי - תכונותיו ואופיו.

שיחה עם סבתי, אמו של אבי !

כשבאתי מחו"ל רצינו ילד שיולד בא"י. כשהגעתי לארץ כבר הייתי בהריון.
קבוצתנו רצתה להקים קבוץ דתי.
רובנו היו רווקים ורק אני ועוד אחת היינו נשואות
כשנולד דוד לא ידעתי כיצד לטפל בו, אך הוא היה יפהפה, טוב, נחמד. היו לו תלתלים נהדרים, והצטערתי מאוד שנאלצתי לספר אותו.

הוא היה בחברת 4 ילדים בחדר קטן והמטפלת הטובה היתה [1] אסתר הלפרין. למרות שבבית הפעוטות היו כולם בנים, גם כשהתחיל ללכת היה הרבה עם אסתר.
הוא אהב טבע ולא היה נשכב בנוחות, אפילו נטה להיות שקט, אך היה מאוד חברותי.
בזמן שהיינו עוד בכפר בקיבוץ היינו הולכים לשם הרבה ופעם אחת קפצה עליו עכברה - הוא מאוד נבהל ולא רצה ללכת יותר לרפת, אך הגננת שלו הצליחה לשכנעו לחזור לביקוריו ברפת.
כשנולדה אחותו מלכה מאוד שמח וטפל בה. (דוד אהב מאוד את ספורי התנ"ך)
כשהגיע לכתה ג' למד בטירת צבי יחד עם כתתו ולא בשדה-אליהו [2], מפני שהשתוללה מחלת שיתוק חפשים באותה תקופה ... ילדים שהיה בידוד ... באותה מחלה ילד ושמו גבי רוזנפלד. עד היום הוא משותק.
דוד היה הולך אליו ועוזר לו המון. דוד היה תלמיד מצטיין ואהב ללמוד. תמיד היה הגבוה והאחראי.
גם שנסע לקייטנה הראשונה שלו בכתה ו' מאוד דאגתי לו ונסעתי לבקרו, חששתי שלא יוכל להסתדר לבד. באותה תקופה התחיל אחד החברים ללמד ספורט, ודוד מאוד אהב להתעמל. במיוחד אהב לשחק כדורגל.
ב[illegible], קרה מקרה שבקשו שיצא עם דוד וכתתו לטיול הכרמל. נסע גם גבי רוזנפלד (הילד המשותק) וכמובן שלא היה יכול ללכת, לכן רכב על חמור כל הדרך ודוד שמר עליו והיה אתו כל הזמן —
כשהגיעו גבי-הולך עם קביים ויום אחד רב עם דוד ונתן לו מכה עם הקב בפנים וזה מאוד הכאיב לדוד.
בעקבות מקרה זה באה אמו של גבי והתנצלה בפני שגבי מוגבל ולא יכול לריב כמו כולם וכו'...
כמובן שלא כעסתי.
דוד אהב מאוד בע"ח, במיוחד יונים. היה ילד ושמו מתניה. שמאוד אהב את דוד והעריץ אותו, היה [3] תמיד מסתכל על דוד בהערצה מפני שתמיד היה גבוה ובעל כושר מנהיגות.
דוד לא תמיד הצליח עשה חיל בכל. למשל שהיה בכתה ט' היה לו מורה שספר שכל תלמידי הכתה →

1 חברת קיבוץ טירת-צבי.
2 שדה אליהו- קבוץ דתי סמוך לטירת-צבי, שבו הוא ביה"ס האזורי של הקיבוצים בסביבה!
3 - חבר קיבוץ כיום. אין ילד.

המשך השיחה עם סבתי...

-> עברו לו בדיות רבות, ולא ידעתי שגם דוד ביניהם, הם גרמו לאותו מורה להתפטר ואז נכנס למקומו מורה אחר, ושאלתי אותו: "מה עם דוד? והוא ענה לי בקיצור רב "מאז שיש דירקטור, אין הוא כבר לא מעניין"!

כשנולד אחיו של דוד - אהרון, שמח מאוד דוד והיה מאוד קרוב אליו, אהרון לא היה תלמיד כ"כ טוב ודוד תמיד עזר לו.

כשהיו בקייטנה ברמה "לא נתנו לדוד להיות סגן מנהל ואז התחיל לחזר אחרי רבקה שהיא אמא שלך.

רבקה של דוד היתה בין הראשונות שעשו מבחני בגרות מפני שעוד לא היתה מיודעת לכך.

בבר המצוה קנה דוד מצלמה ועשה הפתעה לאביו כשצילם אותו ביום הולדתו.

דוד אהב מאוד את אמא - אך התגייס לצבא ונפרד ממנה כל פעם שהיה יוצא לצבא.

בצבא עבר מסע של מפרך וקשה מאוד ונשברו הבהונות, - לא הועמדו לתרופה לשונו - הוא הלך ישר לתרופות שמרות ולא נפל על רמתה לישון כמו השאר.

בצבא היה עם חבר "מהשומר הצעיר", והסתפר אותם נהגו לפגרות נשה חולצות. היה בין המצטיינים בקורס הטירונות.

בתקופה אחת קרה שרבקה אמך הפסיקה לצאת עם דוד לזמן מה, ודוד ממש לא היגיע לארוחת-ערב, לכן עליתי לחדרו ומצאתי אותו ממרר בבכי, ששאלתי אותו על מה הבכי? הוא גילה לי שרבקה עזבה אותו, אך כמובן שהם חזרו אחד לשני.

בחדר האוכל בתמיד עבר לידה ודבר אותה, לאט לאט עבר הזמן והיגיעה החתונה. והחתונה היתה מאוד יפה ומרגשת מפני ששניהם היו חברי קבוץ.

שרבקה הרתה בהריון, כולנו היינו במתח נורא ותיכף נשמע, אז... נסעה רבקה לבית החולים ודוד בא ואמר לי שנולדה לו בת, - היתה השמחה מגולה היתה שהנה אני סבתא. הוא אהב אותך מאוד מאוד.

כשהיינו אומרים שצריך להחליף את התינוקת - (המוקים - להחליף את החיתול בזמן שהירטבה) ישמח רגלן ומענה דוד, ואמר: "מחליפים רק את החיתול"!

דוד אהב אותך ואת רבקה בצורה לא רגילה וחשב עליך כמובן.

כמובן שהיית נכדה ראשונה ונינה ראשונה, וזה היה מאוד לא רגיל באותה תקופה (עד היום) להיות נינה. תמיד היה אותך ועם רבקה והייתם המון ביחד, והיה נשיקה לפני הסערה. (לפני מלחמת יום-כיפור)

השומרים בבתי הולכים דגלו בשמירה, וגם השומרים בשער דגלו בשמירתם עשו טלפון במקום לשמור.

~~בתקופה~~ ואז נודע לי שפרצה מלחמה, מאוד היה לי קשה עקב זאת. המון חברים גויסו וביניהם דוד

סוף השיחה עם סבתי!

כשקבלתי את הידיעה שדוב נפל, וסיפרו זאת גם לרבקה לא תפסתי את זה.
והשתחררתי מבית החולים שבוע שכבר הקץ שהיה ואמא חולה באותה תקופה, והידיעה שדוב נפל הבן
הייתה זאת שהחלישה את גופי.
מאז שראיתי את השדות היפים של העמק לא תפסתי שדוב לא יראה זאת יותר וגם קלטתי זאת
שלא יבוא יותר!

בן 4½ חודש

בן 4½ חודשים

בן 4

בן 4

פורים תשט"ז

פורים תשט"ז. התחפש לדוד הנער.

כתה א'

כתה א'.

אחותו הבינונית | דוב | אחיו הקטן

אמו של אבי -
סבתי - מרים!
דור-שני

אבי - דוב

דור שלישי

תצלום של 4 דורות!

אמי - רבקה.

דור רביעי - אני. בהיותי תינוקת.

סבו שמעון
של אבי.
(אני נינתו)
שעדיין
חי כיום
בטירת-צבי.

סבתו של אבי - שָׂרָה
(אני נינתה), שעדיין חיה
כיום בטירת צבי.

דור ראשון

תמונה שבה, הייתי יכולה
לשרטט את כל האילן המשפחתי
להשלמת התמונה.

שיחה עם אחיו של אבי - דובי אהרון.

כמה מילים עליו: דובי אהרון כיום בן 28, חי בטירת-צבי, נשוי. ההפרש בינו לבין אבי היה 8 שנים. כיום הוא עוסק בחקלאות וכל הקשור בה בביה"ס רופין. ומשחק בנבחרת כדורעף.

אהרון: היחסים בינינו היו מאוד מאוד קרובים יותר ממושג אח לאח. והפרש הגיל בינינו (8 שנים) לא הפריע לנו כלל, הוא התנהג אלי כמו חבר ולא כמו אח קטן שמנדנד, הוא שיתף אותי בכל, ועשה לא פגע בי ומעולם לא הרביץ לי. אני זוכר אותו כדמות אידיאלית, ואני מוצא בו תכונות אידיאליות. בקיצור תמיד זכרתי אותו "בטוב".

כשנישא לרבקה ורצה לעזוב את הקיבוץ ולעבור לעיר, פחד לספר לי מפני שידע איך אתרגש ומה תהיה תגובתי.

היה לנו כלב ושמו "רקס", שדובי קבל אותו מתנה גדולה, ושנינו טפלנו בו ועשינו לו הכל למרות שהגור היה שלו.

שדובי היה בתקופת סיור נפתח שם, מצא שעון משוכלל והוא נתן לי אותו לרבקה בזמן, ולא הבנתי ראיה, אבל דובי הסביר לי שכל דבר ששייך לו שייך גם לאחיו.

כשעזבנו לעיר את רקס הוא נתן לכל מקום שחפשנו, למרות שידע שלא ימצאו, אך אף קבל את "לסי" כמתנה קטנה.

אחת התכונות שלו היתה יסודיות. היה לו זכרון של שני פילים שאחרים לא זוכרים.

היות שנתן לי את ההרגשה שכל דבר שלו גם שייך לי, הוא קבל ממני את היחס בהתאם לכך.

כשהגיע התקופה לא בא הרבה הביתה (ההתנשה) הייתי יודע בדיוק מתי יבוא וחיכיתי לו שיגיע ובשיחה הראשונה כשפגשתי לו. טלפוניה רבה!!!

הוא היה טוב מאוד בספורט, היה אצן טוב וקפץ גבוה למרות שלא היה בעל מבנה אתלטי כ"כ.

כשחיק כדורעף לא זכור לי שהיה מעורב עם המגרש למרות שבזה היה קשה. הוא היה בעל חשיבה טובה מאוד במתמטיקה, הוא גם אהב הנדסה.

היחסים שלנו היו עד כדי כך קרובים, כשמעתי שהוא רוצה לעבור לעיר, חשבתי שהולך לגור איפה שהוא רחוק ושלא אוכל לחיות בלעדיו. הרגשתי בביתי ובבית אמא (לאחר שנשאו) כמו בביתי.

בקיצור: היה לי אבא עם אישיות מאוד מיוחדת, אם הוא היה חי היום היו לנו יחסים מאוד מיוחדים וקרובים

המשך...

... המשך השיחה עם אהרון - אחיו של אבי !

- בין אבא לבת ,

כשהיית קטנה כל עיסוקו היה את - ענף הבקר , ותמיד היה לוקח אותך לטיול למרעה שהיה רחוק .
היה מספר כל דבר שקרה לו בעבודה בצורה מעניינת ובצורה של עסק שמעניין אותו ! לעומת זאת
על הצבא לא ספר לי כלום .
למשל שמנה חיה מעוצבת של חסן מפרץ ונקשה בשלג עמוק , ספר לי זאת כחוויה ויפה שחיה .
היו לנו בדיחות בינינו שאף אחד לא הבין . ואהבנו להשתובב אחד לפני השני .
אני זוכר שלא הסכים שאעבוד בפלחה ורצה שאעבוד בלול ולמרות שבכיתי והתעקשתי לא ויתר לי !
היום אני מסכים עם זה כיתרון למרות שנראה לי שגם הוא רצה שנעבוד ביחד .

אהרון - אחיו של אבי דוד .

שיחה עם חברו של אבי – עקב שלוי – (חבר של דוד מילדות עד שנהרג)

כמה מילים עלי: יעקב כיום גם בן חוי בטירת צבי. נשוי ואב לשלושה. יעקב היה חבר טוב של דוד מילדות. עד היום שעבודתי מתבססת על תקופות בחייו של אבי, שוחחתי גם עם חבריו.

עקב – "כשהיינו קטנים נחשב דוד תמיד לגבוה ולחזק, הוא היה המנהיג והאהוב מכולם.
אני זוכר שהיינו עושים קרבות של זריקת כדורי-בוץ ליד הבתים הגבוהים, ותמיד הוא הינהיגנו.
ניצחנו תמיד, היינו "המחנות המנצחים" - הוא אף פעם לא נשבר.
כשהיו לנו טיולים תמיד עזר בהדבקות לגבי. ואם היתה שמש תמיד היה מסמיק ומאדים כמו סלק.
פעם נסענו אתו לסבתו וסבו שגרו אז בחיפה, והם עשו לנו מאכלים הונגריים שאנו אהבנו ביחד מאוד. הלכנו לים ביחד וטיילנו יחד. בחבר בית הילדים היינו יחד והיינו חברים טובים מאוד.
גם בעבודת הפלחה עבדנו ביחד.
כשהיו לנו הצגות תמיד קבע את התפקידים הראשיים, הוא לא היה ... ולא נטה לצחוק, אולם בכל זאת היה בחור עליז. דוד היה איתי ביחד עד שהתחתנו.
היום אני חושב - אם היה בינינו דבר - זה לא עלי, שאני מוצא משהו כזה - אם דבר גילינו זה לזה. ושפכנו את הלב" אחד לפני השני.
הוא היה בין התלמידים הטובים ועזר לי בשעורים. הוא היה גם בין מנהיגי הכתה, והכתה תמיד הלכה אחריו.
הוא היה ישר ולא התקמצן והתמיד בדרכו.
היו לו שובבויות וקונדסיות אולם ידע את גבולו! - הוא היה איש חֶבְרָה. בכתה תמיד היה מושא ומנהיג עליה ועל כולם - היתה לו סמכות ותמיד חיכינו להחלטותיו. הוא היה גם מפותח מאוד רוחנית.
דוד היה "בנחל" ואני ב"תותחנים" כך שהחופשות לא תמיד יצאו ביחד.
כשהיה מגיע בזמן החופשות הלכנו לפלחה. ותמיד היה נשבר לו איזה כלי והיו מאשימים אותו מפני שזמן רב לא שימן אותם. והוא היה מתרגז על עצמו - "למה זה תמיד קורה לי?!"
בימי שישי היינו יושבים בגדת הירדן ומדברים עם הירדנים ועושים איתם החלפות. ([illegible])
אני זוכר שיום אחד נסענו לקנות לשנינו אופניים (לאחר בר המצוה שהיתה לנו) הוא היה גבוה וקנה אופניים גדולות, ואני הקטן קניתי אופניים קטנות. קנאתי בו ורציתי לרכוב על אופניו, ולכן לא הגעתי לפדלים, ודוד החזיק של אופניו. היינו משחקים שוטרים וגנבים!
כשגדלנו היינו בישיבת "ספיר", בערב בכתה' ובחרנו אהלימודים ורצו להדריך אותנו מהנשמה, והיתה בעיה איך לחזור לקיבוץ, מפני שאריה (אביו של דוד) היה מזכיר הפנים של הקיבוץ,
ז- ולכן שנפגע משומרי החצר. נראה הוא חי באלון-שבות. ←

...המשך השיחה עם יעקב שלוי - חברו הטוב של גבי...

ופחדנו שמאוד יכעס, ופחדנו מתגובתו.
דוב רצה לחזור לישיבה ולהמשיך ללמוד - לבסוף קבלו את החלטתו וחזרנו ללמוד כמובן לאחר שיחות והבטחות חוזרות ונשנות שלא נעשה זאת יותר.
דוב היה תמיד מחזירנו לדרך הישרה למרות שהיינו משתובבים.

התמונות
מתקופת
הנערות - בגרות!

גבי הילד - נער המשותף

דוב

דוב

אסתר הלפרין
חברתו לילדות
של דוב.

שיחה עם ברוך שפלוי - עבד עם דוד בלול. (אחיו של יעקב שפלוי)

כמה מלים עליו: ברוך כיום חי בטירת-צבי, נשוי. אב לארבעה וכמובן... כבר סבא לכמה נכדים. היה עוסק ב-

ברוך: "דוד לא היה המנהל, אך היה אמור לנהל את העבודה, רצו שהוא ינהל את עסק הלול מפני שהעסק לא נוהל כראוי.

דוד נסה לשפר את העסק והתייעץ עם אנשים ומשקים אחרים.

בזמן שעבד בלול הורגשו בהחלט שינויים בעסק לטובה! בתחילה היינו צוות של שלושה אנשים - אחד היה מתחזק את תרנגולי ההודו, השני תפס אותו קודם לכן והשלישי הבריח לו. אך דוד יצא וסיפר את העבודה בין שלושה.

הוא גדל את הלול והקים סככות. עבודתו היתה קפדנית. הוא לא הסתפק בנוהלים הקיימים אלא הלך לניר[5] דוד, כדי לראות אצלם שיטות אחרות.

הוא העמיד רמה לרגע שהגיעו ... ושאף לרמה גבוהה! ניסן[6] פלוטקין היה צריך להחליפו, ושניהם רבו ביניהם מי ינהל את העסק.

הבעיה העקרית היתה בעיית ההיגיינה והתברואה של הלול והוא חיפש שיטה איך לשפר ...

הוא היה נגד מלכודות בלול לתפוש בעלי חיים מהטבע שנכנסו ללול שגרמו את התרנגולות.

פעם נתפס תן-בר והססנו אם לשחרר או להרוג. אך כמובן שלהרוג אותו לא יכולנו מפני שהוא היה מוגנת, לכן נשאנו אותו לבריכת מים והעמדנו את העגלה בצורה שהחתול יקפוץ למים. (רצינו לראות כיצד ישחה) אך הוא היה חרד מאותנו וברח.

אחד הבעיות בלול כפי שכבר אמרתי היתה תברואת הלול ואחת הדרכים לטפל בכך היתה לשנות את מקום הגידול. דוד החליט להוציא את התרנגולות ליער[7] הקטן. זה היה מעשה אומץ מפני שהיה צריך להוציאן מחוץ למשק ללא השגחה צמודה. אך התרנגולות גדלו יפה ויפה מאוד.

דוד הסתדר יפה מאוד עם אנשי הצוות חוץ מניסן - (ראה מספר 6 למטה), שכנס שבחור צעיר ממני בלול, ממני את עבודתי. ניסן חשב שיש לו שיטות טובות, אך האמת היתה שלדוד היו שיטות יעילות וטובות יותר.

5 ניר דוד - קבוץ חלוצי הסמוך לטירת צבי.

6 ניסן פלוטקין - חבר קבוץ שהיה מבוגר יותר מדוד, ושניהם רצו לנהל את עסק הלול.

7 היער הקטן - חורשה הנמצאת סמוך לקיבוץ.

שיחה עם רות בן דוד

1

שריתה המטפלת

נפל דוד

מולדת !

הכרתי את דוד בגיל 11-12. אני ומרים אחותו היינו מיודדות מאוד, ורק עד היום.

אני זוכרת שגבי[2] ודוד היו חברים טובים, למרות השנה שהפרישה ביניהם.

דוד היה מלא חיים וספורטאי טוב.

יחסו לחבריו היה טוב מאוד, תמיד לא ניצל לרעה את גובהו וחוזקו.

היה לו אופי של מנהיג, הוא היה מקובל על חבריו ואהוד מאוד.

לא היו לו בעיות חברתיות, וגם בבי"ס. הוא היה די שקט והתנהג למופת בשיעורים והיה מוכן לעזור תמיד לחבריו וכו'.

כשהיינו בקיבוץ בסיגנים(?) קטי תמיד שמרנו על גבי, וכשנוכל להתקבץ בקבצה שלנו, שכרנו חמור שהיה שייך לאחד הערבים בסביבה.

אותו ערב היינו במרכז להחזיר את החמור אך היה מאוחר מאוד ונאלצנו להכניסו לקבוצה, החמור שהיה עקשן כברד מאן להכנס לקבוצה גם בעד כל הדברים הטובים שהצעתי לו, ובכן החלטתי ללכת עם החמור, והוא (כך חשבתי) יראה לי את הדרך למורתו. דוד הפעל אלו וידעני לדרך, היה חושך והגענו לבית עם גינת ירקות. החמור אכל את כל הירקות ואז חשבנו שאלו הולך, אך... הנה המשיך ללכת וכך כל בית עצר לאכול את הגינה, אנחנו התפרצנו מצחוק ופחדנו שיתפסו אותנו. כמובן שבסוף בא הערבי ולקח את חמורו.

דוד אהב קטעים ושברים מרתקים ותמיד אהב לתקן את כל הקשרה של העגורה.

היה לו תאבון בריא, אך הוא לא היה ברדן בעניני אוכל. אהב במיוחד: בשר, נקניק, שמנת ובמיוחד עוגות.

לא היו לו בעיות לא במשמור האישי, לא החברתי ולא בלימודי!

דוד-לורית נהיה תלמיד טוב, לא "השתגע" במיוחד על בית הספר ולאביו לדבר החשוב ביותר היה הלימודים ודרש ממנו הרבה בתחום בית הספר. דוד הצליח ומלא את דרישותיו של אביו אך היה מקבל להקדיש פחות זמן ללימודים.

לאריה[3] הייתה אמביציה גדולה לבנו ודוד עמד בזה יפה, למרות שלפעמים התעצבן!!!

לא היה לו קשה ללמוד. הוא למד דרך אגב טובה מאביו.

הלימודים הלכו קצת על חשבון הספורט וההתעמלות שדוד כל כך אהב.

דוד היה רעיל בחבר מחוגה והגבוה מכולם, אהב ספורט, חברה, והיה מאוד אהוב ואהוד

המשך ←

1 מטפלת- בקיבוצים ישנם בתי ילדים עם כל בית ילדים ואחראית אשה המטפלת לכל צורכי הילדים והיא נקראת מטפלת.

2 גבי - נער משותף שהיה נעזר ע"י דוד

3 אריה - אביו של דוד

[redacted]

ע חבריו עש.

↑
בן שנתיים

↑
דוד

↑
ביום גשם אחד שבו חל הפורים
לא נערכה מפני מזג האויר תהלוכת
התחפושות הרגילה, ודוד וחבריו אחד
התעקשו לצאת לרחובות בגשם,
שיזכרו שהתחפשו לשוטרים!

דוד
↓

↑
שנת 1966.
קבלת תעודת הבגרות!

↑
באותה שנה (שנת תשט"ז) החל
אחד החברים ללמד התעמלות,
ועשה עם הילדים "פירמידות" כמו
בצילום.

בקייטנה סדנא-עלי תשט"ו

↑
בקייטנה בכתה א' בסיגני קטן!

שיחה עם אימי. רבקה.

כבר הרבה פעמים בקשו ממני לספר על חוברות זכרון, שיחה.
אך תמיד סרבתי, כי היה משונה בעיני, שעושות ממני נושא שיחה, או לספר
אנשים זרים פרטים עליו. לכן, גם זה שאספר לך יהיה קצר ואולי קצת יבש. אך
אני עושה זאת כי זו עבודה שאת עושה, ואת אינך זרה לי.
הכרתי את דוד כשהיינו בבי"ס התיכון.
הוא למד בכתה מעלי. היינו חברים הרבה שנים וב-1972 נשאנו.
היו בינינו יחסי חברות מאוד יפים ומאוד כבדנו והתחשבנו זה בזה.
קראתי את השיחות שערכת עם נשים אחרות. חייכתי כשקראתי השורות בהן מספרים
האנשים האחרים איך היה גבוה, ראשון, עלה, אירוע... וכו'.
חייכתי, כי הכרתי אותו טוב וראיתי אותו בהרבה עצבי רוח וימים קשים, בהרבה כשלונות.
ובהרבה אכזבות כשרבה שהפסיק דברים שהיו אך יקרים לו. אך תכונה אחת אי אפשר לשכוח
את האומץ הערכה והיא האנושיות שבו. גם כשהיה כועס, עצבני, מתוח לא איבד צלם אנוש.
גם לאנשים שלא אהב ולא רצה בקרבתו נתן את מינימום היחס של הומניות אותם.
יחסו לבנ"ח היה ללא רגש ועניין. יחסו לחברה היה מאוד אוהד, אך בהחלט לא נתן לסביבה
החברה השקפה אוצרות ואהבה ויחס החם אל המשפחה היה מעל לאין שיעור.
הידיעה על נפילתו גרמה למשברים הלם עמוק ועברו שנים רבות עד שהשלמתי עם מציאות זאת.
זכורים לי, המון טיולים שעשיתי אתו ועמו היתה חויה אמיתית, כי תמיד ידע לספר
על ההסטוריה של המקומות על המצב הגאוגרפי שלהם, והאווירה בטיולים עמו
היתה שגעונית.

בחתונה.

דוד, אבי
רבקה, אימי
יודפת, אני

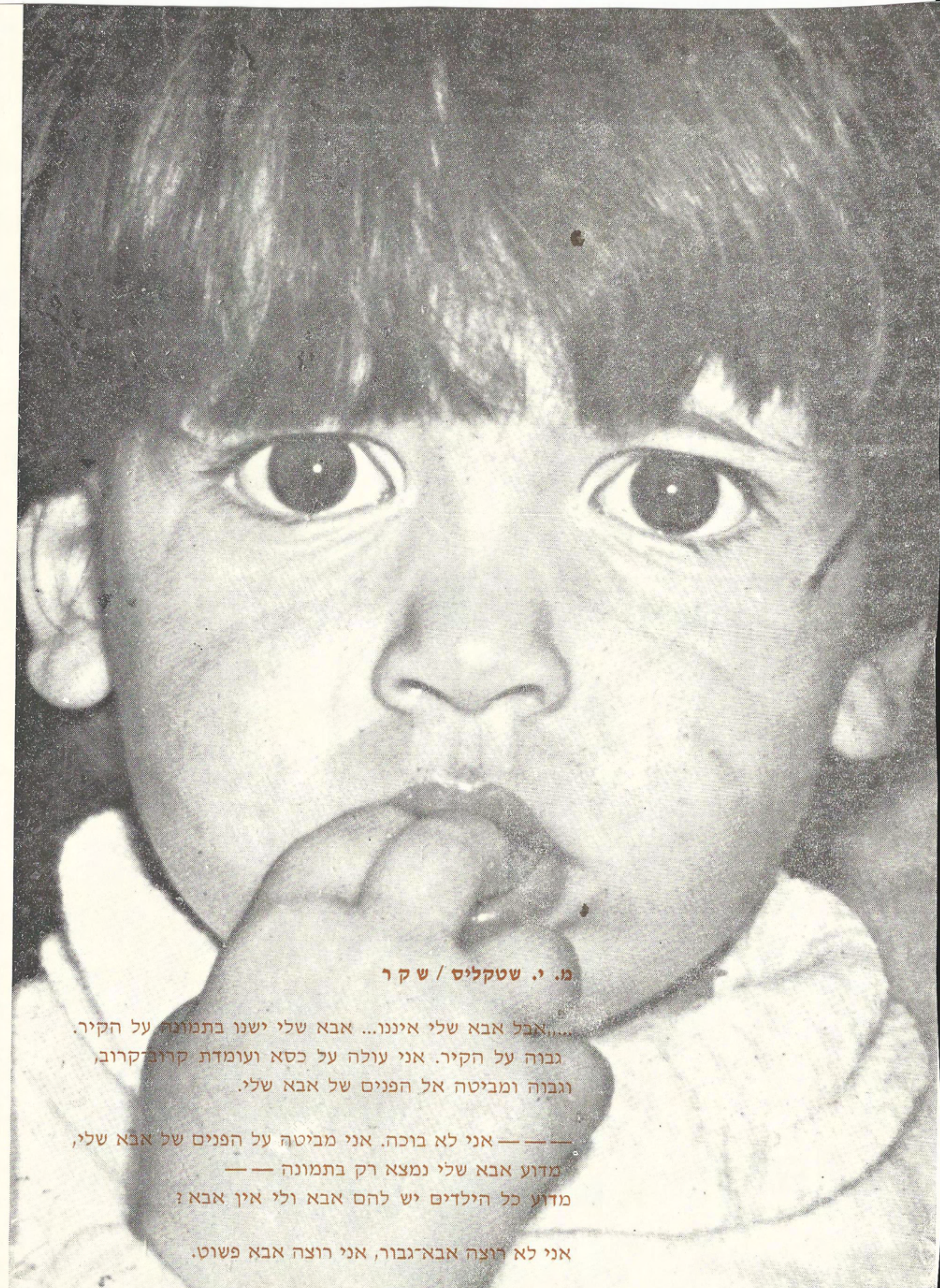

מ. י. שטקליס / ש ק ר

.....אבל אבא שלי איננו... אבא שלי ישנו בתמונה על הקיר.
גבוה על הקיר. אני עולה על כסא ועומדת קרוב־קרוב,
וגבוה ומביטה אל הפנים של אבא שלי.

——— אני לא בוכה. אני מביטה על הפנים של אבא שלי,
מדוע אבא שלי נמצא רק בתמונה ——
מדוע כל הילדים יש להם אבא ולי אין אבא ?

אני לא רוצה אבא־גבור, אני רוצה אבא פשוט.

שיחה עם צביקה רון מקבוץ דברת, מפיקודיו של

דוד בצה"ל.

כמה מילים עליו: צביקה כיום חי בקבוץ דברת נשוי ואב לשתי בנות.
הוא היה מפקדו של דוד בצה"ל, ובחרתי לראיין אותו במסגרת הנושא: "צה"ל".

צביקה: הכרתי אותו בשירות הסדיר שלו כשהייתי המ"פ של החרמ"ש
יום אחד בא אלי (עדיין לא הכרתי אותו) הוא היה: גבוה, קשוח ועשה רושם נוקשה מאוד.
הוא הגיע לי שעבד עם חיילים בעייתיים (תפקיד קשה מאוד), אך לבסוף הוכיח עם ידיו עשות נאות. הדבר שמכנע אותי היתה אישיותו המיוחדת.
הוא דרש את המקסימום מחייליו, אך יחד עם זאת דרש מהם דרישות בגבול האנושי.
חייליו היו לא רגילים ובעייתיים והיחס לא היה קשה אך, הוא נתן מעט ומעבר כדי לחנכם - והגיע אותם לרמה מעולה.
בתקופה הראשונה היו הרבה עימותים, אך בסוף קבלו את דעתו וגם אם לא השיג תמיד מה שרצה, עשה זאת בפנים.
הוא עשה תקופה רצינית ונפה את החיילים שהיו בעיה רצינית. הוא היה טיפוס מאוד מופנם ושקט, וגם כלפי מפקדיו לא הביע רגשות רבים ודבר רק עם מעטים מאוד על נושאים רגשיים.
היתה עליו בדיחה שתמיד ישב בזקן והסתכל לרצפה בחיפוש את פתק השחרור.
הוא היה קצין מפני שהרגיש שלא מצא את יכולתו הקרבית ורצה להיות מ"פ של פלוגה קרבית. הוא היה טיפוס מאוד ישר, כשאהבת את הקורס בשמי שבת - רצו להסריט סרט והוא דרש שיפסיקו (מפני שזה נוגד את הדת). הוא עמד על דעתו לבסוף, בעוצמת הפסיקו להסריט.
במקרה אחר הפיל מטוס הבונקר, ותחת ההריסות נקברו 2 חיילים.
דוד דרש לא להביא דחפורים מפני שידע שהדחפורים יחתכו את האנשים.
לאחר יומיים של חפירה ביד, הוא הוציא את האנשים מתים אך שלמים בגופם. הוא דבק מאוד במטרתו.
ב1970 היתה מלחמה בסיני ואנחנו הבלנו. ואנוש מפקדנו חשב שתמיד הוא צריך להיות הטוב ביותר וקיבל לתרגל שדה לוח בוים טובים יותר, ומה שמבק כ"כ במטרתו, לא רצה לקבל או להקל עלינו אלא הלך לפי המגמה שלו הלכנו אחרי כולם בפיגור של יומו.
במלחמה מקצועות היו לנו חלוקי דעות אך בסוף הסכמנו כה לדעתו. הוא לי מאוד נוח אותו מפני שעשה את רוב העבודה. דוד הקפיד מאוד על משמעת ורשאי הרמתי דגל/או אמרתי
←

המשך השיחה עם צביקה:

טל בקשר, הריץ אותי 500 מ' עם משא. אפיינה אותי התמדה.
כשביקשתי להוסיף עליו שוקלט בל"ש, רצו שאספר עליו משהו מיוחד, אני אומרת לעובדה
של-מעשה, אין לי משהו מיוחד לספר להם עליו וגם לא הייתי ברגע שנהרג.
אך מהרגע שהייתי אתו רושם נשאר על התנהגות שמצביקה בל"ש!!!
הוא מעולם לא גילה רגעי פחד, והיה אמיץ לב - בגבורה לא רגילה.
לסיכום - התכונות שאפיינו אותו היו: דבקות במטרה, הליכה בדרך הישרה ללא פשרות אפילו
על חשבון הפופולריות שלו,
עשית דברים לאחר מחשבה, הוא מאוד מופנם בתור בן אדם והשתדל לא לגלות רגשותיו כלפי
חוץ.

← תרגיל אוגדתי בסיני
דצמבר 1970

ליל הסדר
← בבונקר הפיקוד במעוז
בפירדן 1970.

שיחה עם יעל קרואסהר
מקיבוץ עין המפרץ
שהיתה חברה טובה של דוב נאיזי,
וכך עד היום!

כמה מילים, עלי: יעל כיום נשואה. אמא לשתי בנות, הם גרים בקיבוץ עין המפרץ קיבוץ חקלאי במרכז המפרץ ליד חיפה.

יעל - "רגשית" אוהבת את דוב, שנולד בגיל 25 לפני שהיה מאוד בוגר, ולא התרגז מעולם.
היו בינינו חילוקי דעות פוליטיות, אבל כיום היינו מסכימים בקשר זה.
לא היה לו חוש יותר הומור יותר, אבל הבין בדיחות ואהב את הבדיחות של גיורא[1]
לפני שנולדה עדית[2], התערבתי עם דוב על חצי קילו פיסטוקים שתולד לי בת והוא אמר שתולד לי בן!
הוא שאל את רבקה אמך מה היא חושבת, והיא ענתה לו, שאם אני כ"כ בטוחה שתולד לי בת, אז כך יקרה.
ובאמת נולדה בת וניצחתי בהתערבות!
פעם נסענו: אני גיורא, אמך ודוב לטיול לאילת, ובאמצע הדרך גיורא ודוב נזכרו שהם שכחו משהו חשוב. אני יצאתי מהכלים וממש התרגזתי, אך דוב נשאר שקט ואמר לי, שלא צריך כ"כ להתרגז. זה בסה"כ היה נגמר. וזהו! הוא קיבל הכל בבגרות נפשית.
הוא לא היה פרחח אך נטה להרפתקנות. הוא מאוד אהב אותך ואת אמא שלך. מאז כשנולדת לא התנהג כמו האבות שמתנהגים בהרחקה מהילדים, אלא טיפל בך, החליף לך חיתולים ולא חשב אף פעם שהאחריות לטפל בך מוטלת רק על רבקה, אמך.
בניגוד לבתים חילוניים ודתיים, כאחד. הוא חשב שאחריות טיפוח וטיפול הבית תלויה גם בו ולא רק ברבקה.
ותמיד היה מגוחך כיום.
הוא התמודד עם בעיות שנדבו בצורה ישירה.
היינו שתי משפחות קרובות ואוהבות ותמיד עשינו ביחד טיולים! גיורא ודוב תמיד הבטיחו כל דבר לטיולים בים ובגליל, ובמצוק ההר. (במיוחד דוב)
אני זוכרת שגיורא בא, ואמר לי שדוב נהרג.
הרגשתי כאילו קיבלתי מכה פיזית חזקה, וממש נהדפתי אחורה. כמו לרבקה ישבנו איתה, בכיתי
עד היום בוכה אני מסיפור עצוב זה.

1 גיורא - כיום בעלה של יעל
2 עדית - הבת הבכורה של יעל. כיום בת 41.

טיול ברמת
הגולן אחרי
הכבוש!

דוב דולב
ברתקה מניח תפילין
מבלי שידע.

שיחה עם סבי יואל - אביה של אימי!

כמה מילים עלי: סבי יואל, הוא אביה של אימי. החלטתי לראיינו מפני שהוא מאוד אוהב את דוד ושמח מאוד כשנולדה בתו רבקה (שהיא אימי) ונולדו נכדיו. לסבי יש ילדים.
2 גרים בקרית גבי, וב בנתניה. וכמו-כן 14 נכדים. לסבתי קוראים רחל, והיא גרה עם בקרית גבי.

סבא יואל: "שאבא בוחר לבתו חתן - הוא רוצה לראותו מלא דברים - חיוביות ושליליות. דוד תמיד אחרי שאני נקשרת רצוני להכיר אותה ומסר לו את כל מונה.
מאוד נהניתי לראותו הולך עם אמך. עוד לפני החתונה הם תמיד התארחו, רבו והנאה ביניהם - כמו כל אחד.
כשנודע לי ולסבתא שהם הולכים להתחתן, מאוד שמחנו, מפני שחשבנו שהנה מצאנו לבתנו חתן שאוהב ומבין אותה.
היחסים ביניהם הבנה הדדית טובה, והם הבינו זה את זה.
אני חושב שבעל צריך להיות משענת של האשה ולאהוב אותה. דברים אלו היו בין אביך ואמא.
כשדוד נמצא ב"התעלה" תמיד דאגנו לשלומו.
אני זוכר כשבא לחופשות היה רגוע ושקט וכמובן שהשפיע חותמו על הסובבים אותו.
הוא היה חי עם אנשים בשקט ובשלווה.
כשעבד בגליל היה עולה זה במשבר שאבא עמד בראש הגליל והעלה אותו על דרך המלך.
במלחמת יום כיפור כשנודע לנו לפנות ערב שהוא צריך ללכת. הלכתי איתו על הדלת. ולהפרד ממני הוא אמר שיבוא בסוכות לעזור לנו בבנית הסוכה. אך היום האחרון בא...!
אני הייתי מקים לתחנות דלק, הובלה וכו'. ובאחד הימים שעבדתי שם בא מפקד התחנה ואמר לי שקוראים לי דחוף לקבוצה.
מאוד נבהלתי וידעתי שקרה משהו לא טוב. כשהגעתי אמרו לי שדוד נהרג.
הכנסתי את האגרול לפה כדי שלא תפרוץ צעקתי. הלכתי הביתה, להיות עם סבתא.
לאחר האסון ניסיתי לנחם את אמך, אך לא הצלחתי מפני שבאמת זה היה אסון מאוד כבד, ובאמת כאן נתערערו כל חייה.
לאחר שנהרג באתי לפקוד את קברו וראיתי איפה נפל. (בתעלת סואץ)

שיר - הֵם / מאת יודפת גלנץ ..

הם - ההולכים בגבעי רמיהם.
הם - הלוחמים, בכל כוחותיהם.
הם הצעירים הנותנים את הכל.
הם - אלה כולם, מקטן ועד גדול.
הם - לוחמים למען המולדת,
כך אומרים להם.
אבל, הם יודעים שבעצם נותנים הם את חייהם.
משאירים מאחור, משפחה - חברים
והצעירים שבהם; משאירים את הנעורים.
נשמה - בקרב יקחת הטוש,
הם יודעים שרחמים אין בקרב.
נשמה בשטח - בשדה הקרב
הם - יודעים שהמטרה להרוג אותם.
את האנשים שמנגד עומדים,
את הבריות ההם שמאחורי קו האש העומדים.
והם - חושבים לעצמם,
מה, גם הם האויבים - לוחמים למען עמם?!
אז שבעצם האויבים לוחמים, כי להם... אומרים?!
ונשאר - חיילנו פני... הולכים למות - בשדה הדמים,
הם זורקים את התוך הרך והנעים והמעשים ואין נותנים פנים.
כי - הם - חיילנו שלנו, חיילי צבא ההגנה לישראל, המדינה שבהם בטוחה,
והם - לוחמים, יודעים שבהם תלויה מדינתם. הארץ המובטחת!

מכתבים מדוד שכתב מהצבא.

אל
משפחת [illegible]
טירת צבי
ד.נ. עמק
בית שאן.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ב"ה. 14/10

לחותנתי ולחותני שלום.

אני ~~[illegible]~~ מקווה שקיבלתם

שומרים על בריאות ודית

וגם לסבי ורחל.

אנחנו כאן מרגישים

טוב ושמחים כרגיל.

שלום תמסרו לקרובים

לכלם בבית

שלכם

נוני.

ב"ה

מוישק.

שלום רב לכולכם.
ביום שישי הגענו בשעה 4 אחה"צ
לכפר-עציון. המארגנים לקראות שבת
וכו' השגחת הגליל מרוס, בימי של
13 שעות. ביום שלישי אנחנו עוזבים
את העיר כפר עציון. חוזרים לאילת
ועושים סידור ניהול כותה מסכמות
ובזה לגמור את הקורס בעוד
שבועיים שלשה. עוד לא התחלתי להבין
לקבת יותר מהקורס.
מה בקשר ים קשה להגיע כאן באופן
להנות ממנו כי עוד מעט
חוזרים. והיום מחכה של יין קרוב
לים. במובן כיוונו ונגיע תוך שלוש
נסיעה להגיע לאילה.
אני מבקש לשלוח לי חבילה את
הפליין לקח לי כי נשאר קלה
קר לבשבשל וכו' וכו'. תודה
דרישת שלום לכולם במובן כל המשפחה
לכל המשפחה. ב.נתים
לתנועה שלום רב

ב"ה

לאבא ואמא היקרים!
אושר לאב חסכו כל מאמץ במשך שתים עשרה שנות למודי, ובפרט בשנות האחרונות.
בנכם צבי.

RAMUNCULUS (BUTTERCUP) נורית אסיה

פרח אדום (לפעמים כתום), דומה לכלנית - ושונה ממנה.

כל הזכויות שמורות ל"פלפוט" הרצליה
COPYRIGHT BY "PALPHOT" HERZLIA

טירת-צבי
20. VIII 1966

גלויה
שדוה
כתב
בהיותי ב | 18

הוני גאל זריז
מרגיש טוב נוז
יש גלזר
טירת צבי
נ.נ. רמן בית

7/6/67

לפעמים היו מגיעים
אנשים מהקיבוץ לבסיס
ומרוב מהומת היו
כותבים החיילים רק ד"שים
למשפחותיהם על גב פיסת
נייר או פשרנית.

ב"ה — יום חמישי 17/11/69

שלום לכולם:

אני מרגיש מצוין:
אתמול הגעתי למוצב וביום שני
בלילה, לסיני.
אני יושב במוצב והתחלתי להתגונן.
יש כאן עבודה רבה ויש לתקן
את המקום להיות.
יש כאן חברה טובה ואני מכיר
וגם נמצא כאן עוזי.
אתמול פגשתי את יהודה גבעון
הוא בגדוד המקלעים.
אמרו לי שבגדוד שלך גימ"ח הסיסרנית.
בגדוד כאן אני יושב הוא רק
יחסית.
בינתיים הכל טוב יותר.
להתראות
סגן אלפי זהר
צ.ד. 6325/מ
ג.ה.ל.

1

למרים ואריה בנר טוב

מלכה טלפנה שהיא עדיין מצפה

קבלה מכתב מפסח מיום ג

ובמכתב מיום ראשון כותב פסח

שפגש את דוד

יצחק אריאל

10^{20}

וי

בס"ד יום ג' 31.10.73

שלום חותנתי,
קבלתי אתמול גלויה, זה היה טוב.
פה מחכים בקוצר רוח לכל מילה
כתובה. פגשתי לפני שבוע קצת יותר
את דוד והוא נראה טוב. גם את
ניר פגשתי, פה הכל בסדר רק
מחכים לרגע שיגידו לנו שנגמר
ואפשר לחזור הביתה,
ובינתיים משתדלים להעביר את
הזמן בצורה הטובה ביותר האפשרית.
טוב זהו,
להתראות בקרוב.

פסח

בצבא, לא היה
דוד נפגש רבות
עם משפחתי, וכן
גם התהליך האחרון
אך כל קרוב/מכיר
שפגש את דוד
מסר מיד ב"ה, והודיע
שהוא בסדר להוריו
בציבור.

אותה זה נכתב
ע"י בעלה של אחותי
של דוד שפגשו בצבא
ומסר לאמו של דוד
שהוא בסדר, אך
המכתב הגיע לאחר
שדוד כבר נהרג.
וזה משפט: דוד בסדר, מאוד הרגיע להוריו

החתונה!

ב"ה

"...ועלזי בכל לב בת ירושלים..."

מרים וארי גלזר	ובית טירת־צבי	רחל ויואל אשל

מתכבדים להזמינכם להשתתף בשמחת כלולות

רבקה עם דוד

החופה תתקיים אי"ה ביום שני, ג' ניסן תשל"א, 29.3.71, בשעה 18.30 בקבוצת טירת־צבי

רבקה ודוד
נישאים

מפת הלחימה
בגזרה המרכזית
של התעלה!
מקרא!
טסה
טליסמן
60
66
64
62
עכביש
מבדיל
חמוטל
מכשיר
פוטון
יוקון
56
55
חמדיה
53
52
51
50
49
41
טרטור
טלויזיה
מיסורי
סגול 104
לקסיקון
אדום
250
סיבוב אבידן
אושה
מפרש
חיים
ראש
שיק
אמיר
95
כשוף
כספי
רביבה
אלטרן
אדרה
האגם המר הגדול

זהו שעון

אושר אבי דוד
קבלו לאחר שנהרג
לקחו אהרון אחיו
וכיום השעון נשמר אצלי
למזכרת.

יש לציין שהשעון עדיין עובד (ומראה תאריך)
אך בפשטות אינו מכוון.

שמואל בלום:

המפגשים שלי עם דוד היו בעיקר בעבודה בפלחה, ובכדור־עף. הדבר הבולט בעבודה היה, שלא רצינו שאף אחד יפריע לנו להעביר קוים. תמיד עבדנו יחד, ואם היה בא עוד מישהו, תמיד היה יותר קטן, ונתקע באמצע, וכך היה מזיק ומפריע.

בתקופת מלחמת ההתשה, היינו עושים סיורים (בטיסה) לאורך התעלה. באחד הסיורים, ראיתי פתאום טנק תקוע וזחלם מתקרב אליו. באופן טבעי התעכבנו שם, עשינו סבוב מעל הטנק הזה, לראות אולי צריך עזרה. היינו בגובה של 50 רגל, אם עלית יותר, כבר לא נשארת... זה היה בסוף מלחמת ההתשה. איך שהיינו מתעכבים קצת באוויר, ישר היו מתחילים להפגיז את האזור במרגמות. נסיון להפיל מטוס במרגמות. כך היה גם במקרה הזה. התחלתי להסתובב סביבו, התחילו להפגיז, ואז, כדי שזה יפסק, הסתלקנו משם וזהו. בשבת שאחרי זה, באתי הנה, ונפגשנו. ספרתי לו על המקרה, ואז, הוא אומר שהוא בא עם הזחלם לחלץ את הטנק.

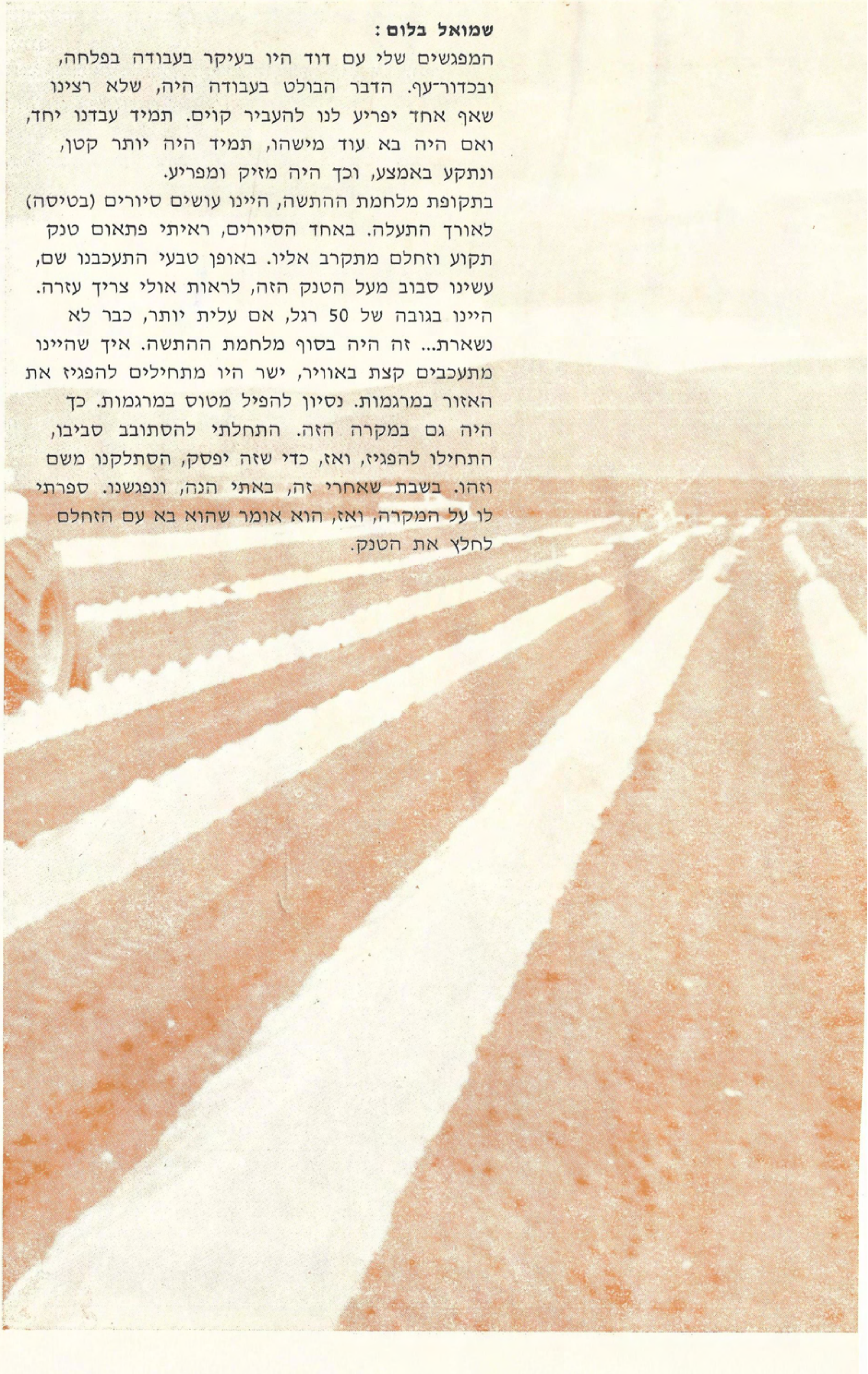

אליצור יעקב נתניה זכתה בטורניר לזכר דוד גלזר ושמעון שפרינגר הי"ד

כדורעפני קבוצת אליצור „יעקב", נתניה, זכו במקום הראשון בטורניר לזכר דוד גלזר הי"ד ושמעון שפרינגר הי"ד, שחקני קבוצת אליצור טירת־צבי, שנפלו במלחמת יום הכפורים.

בטורניר שנערך בקבוץ טירת־צבי השתתפו קבוצות אליצור בנתניה, בארות־יצחק, סעד וטירת צבי. להוציא את סעד, הנוטלת חלק במשחקי ליגה א', נמנות שלוש הקבוצות האחרות על הליגה הארצית בכדור־עף.

ארבעה משחקים נערכו בטירת־צבי, בערב מהנה וגדוש בכדורעף טוב. כל הקבוצות גילו יכולת טובה ושאפתנות מרובה, והסבו קורת רוח לקהל הצופים המקומי, שידע לעודד אותם ברגעים קשים.

דוד גלזר הי"ד נמנה זמן רב על שחקני הכדורעף באליצור טירת־צבי, ואף נטל חלק באמוני ותחרויות נבחרת אליצור, מאז היותו בכתה השישית של בית־הספר התיכון, שותף במשחקיה של קבוצת הבוגרים. חרף עיסוקיו הרבים, השקיע זמן ומאמצים באמוני הכדור־עף.

יצחק נדל

מתוך הצפה

נולדתי

יצאתי לאוויר ב 10^{40} בערב.
חמישה ימים הייתי עם אמא בבית החולים
ואז בא אבא והלכנו הביתה!

עוד מהחוברת
שהודפסה ע' גוב
לאחר שנה.

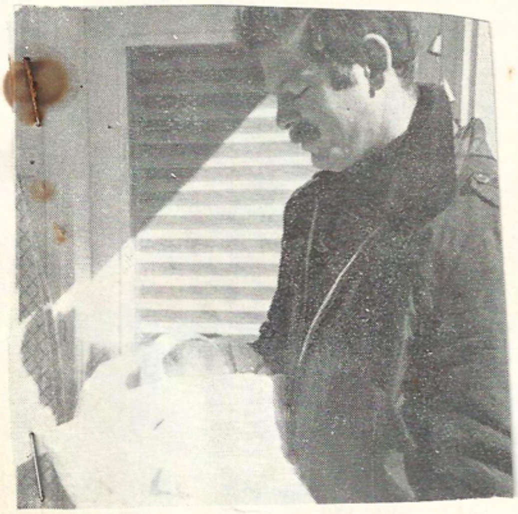

גבוה, חזק
ואוהב לחבק –
– זה אבא שלי!
קטנה, רכה, ואוהבת
חיבוקים – זו אני

יום שלישי
30.10.73
רבקה !

יצאתי אתמול מביתך בהרגשה שלא אמרתי מה שחפץ הייתי למור ולא עשיתי את שרציתי. באתי לטירת צבי למטרה אחרת.
לשתוק אתך על דוד.
לא לשוחח על נפלאות המלחמה, על ספורי גבורה ודיוני הפסקת־אש, אלא רק להיות ערב שלם במחיצתך כשדמותו של דוד מביטה בנו מגבוה, כמו שבעצם היה בעבר.
דוד היה תמיד למעלה, מעל כולם, בולט לא רק בגלל אורך קומתו, אלא בעיקר בזכות שיעור קומתו — כאדם, כחבר, כקצין, כמפקד ובוודאי כבעל וכאב.
נראה לי מיותר לומר כמה כבד היגון ומה גדול הכאב.
אני לא רוצה לדבר.
רק לשתוק... בעיניים פקוחות ובלב מתפרץ.
רבקה, זכית ויודפת היא דוד קטנה.
היי חזקה למענה.

יוחנן

הקטעים לקחו מהחוברת, שנכתבה על דוד, לאחר שנהרג!

אני חושבת שהכל חלום בלהות... כשאחזור ארצה, גם דוד יקבל אותי, כמו שהבטיח אז במוצאי שבת שלפני ראש השנה... אני כל כך רוצה להיות בלתי מציאותית. אך זה בלתי אפשרי בעולם שלנו...

ג.

דוד נגב :
(מפקודיו של דוד)
בימים האחרונים אני רואה אותו כל הזמן לפני, בלי שום בעיות. כשם שאני רואה אתכם פה, אני רואה גם אותו.

שיחה בגן הילדים

ברק : אנחנו הפסדנו במלחמה, כי יש לנו שני הרוגים.
רונית : רבקה מאד עצובה כי היא מאד אוהבת את דוד.
ירון : אני לא רוצה ללכת למלחמה כי אני לא רוצה שיהרגו אותי.
רונית : אולי כשרבקה תגמור להיות עצובה בגלל דוד יהיה לה

למה נהרגים במלחמה ?
אפוא דוד עכשיו ?
רונית : דוד לא עובד כבר בלול. אולי רבקה תעבוד עכשיו בלול ?
יפעת : רבקה עצובה. אם היא תרצה לדבר עם דוד היא לא תוכ

↑
אמי, רבקה עבדה בגן הילדים בטירת צבי.
וזוהי שיחה שנערכה בגן הילדים בו עבדה. לאחר שדוד נהרג.

י׳ מר־חשון תשל״ה
לאריה גלזר היקר ולבית !
— „במסתרים תבכה נפשי" ואמרו חז״ל מקום יש לקב״ה ומסתרים שמו, ששם הוא בוכה.
ארשה לעצמי לפרש את הרעיון. יש צער לכלל, לאומה, ובתוך זה יש גם צער אישי לכל פרט ופרט בתחום שבו הוא נפגע. הקב״ה משתתף בצערו של כל פרט ופרט, „במסתרים", הן כל אחד בוכה לעצמו וכואב לעצמו ולעתים אף משתדל שהשני לא ירגיש בכאבו, במסתרים אלו הקב״ה בוכה.
ונוסיף ונאמר : „יהי רצון שומע קול בכיות,
שתשים דמעותינו בנאדך להיות,
ותצילנו מכל גזרות אכזריות
כי לך לבד עינינו תלויות".
„אודך ה׳ כי אנפת בי, ישב אפך ותנחמני".

אתכם בכאב ובנחמה
אברהם צוקרמן
ישיבת בני־עקיבא
כפר הראה

7.11.73
בע״ה יום ד׳
למשפחת גלזר, שכני היקרים, שלום וברכה !
כותב אני לכם שורות אלו מאדמת אפריקה הארורה, עליה נפל בנכם היקר באדם, דוד.
דוד בשבילי היה אגדה עוד בחייו, איני טיפוס שנוהג להעריץ אנשים, אך את דוד הערצתי משום שהיה מסוג האנשים שכל תפקיד שנטלו על כתפיהם, ולא משנה באיזו מסגרת ביצע אותו על הצד הטוב ביותר...
כאשר נודע לי דבר נפילתו של דוד, ...לא האמנתי לבשורת איוב זו ונסעתי לראות האם באמת נכון הדבר. ואז ראיתי את האמת האיומה. רציתי לנשק את דוד ולומר לו שאני הנציג האחרון מהמשק שרואה אותו. מלמלתי כמה משפטים ואז נפרדתי ממנו לנצח.

נחום

סוף

הפעם אינני מעלה חריזים על הנייר,
אני כותבת חיבור לסיום עבודתי על אבי ז"ל.
עד לפני כמה חודשים היה אבי, בגדר "דוד" בלבד,
אך עכשיו מכירה אני אותו, תכונותיו ואופיו.
מאוד נהניתי לעשות עבודה מעניינת כי, לשוחח עם מכריו של אבי,
משפחתי ובכלל אנשים רבים.
העבודה על אבי הוסיפה לי מידע רב שקודם לכן לא ידעתי,
כן נוספו לי הרהורים, מחשבות ורגשות אליו שעד עכשיו בעצם
רק ידעתי מסיפורים.
למדתי להכיר את הטוב והרע שבו, מה שאהב
או ששנא וכו.
אני מודה לכל אלה שעזרו לי בעבודתי,
ואני שמחה שעשיתיה.

"יודפת"

יודפת.
העבודה מעניינת מאוד ונותנת תמונה
יפה על אביך גם לי כאדם שלא הכירו.
העריכה והראיונות שבעבודה טובים
השירים שכתבת יפים מאוד ובוגרים.
אני תקווה שהעבודה גם נתנה לך הזדמנות
להכיר את אביך.

נורית.

יודפת!

עברתי וקראתי, וחזרתי וקראתי את עבודתך. את אביך לא הכרתי, אם אותך רק מעט - אך מתוך העבודה עולה בבירור הקשר בין אב לביתו.

אינני רגילה לכתוב מליצות, אך אי אפשר בלי כמה מלים. קריאת עבודתך היא חוויה, בעיקר - באותם קטעים הבאים מתוכך, השירים - נפלאים ומרגשים. מאד נוגע ללב הקטע שהוספת בסיום העבודה. יישר כח על הכנות שבטאת ועל הכח הנפשי לכתיבת העבודה.

יודפת, אני מחזקת ידיך להמשיך בדרכך. אני בטוחה שלא פעם תתקלי בקשיים, אך סומכת עליך ועל עזרתה של אמא, שתמיד יהיה כמה שיותר בסדר.

המשיכי לשמש מקור נחת וגאוה לאמא, ובדרך זו - כבדי זכרו של אבא.

תמר קינן.